

der gjøres udenfor Finantsloven. Jeg troer, at det er en hensigtsmæssig Foranstaltning, men efter alle constitutionelle Regler ere vi ikke berettigede til at indlade os paa det, som vi maae betragte som et Familieforhold, om jeg saa maa sige, imellem Kongen og hans ansvarlige Ministre. Jeg holder mig altsaa paa det Standpunkt, at jeg siger: Her er en Udgift, der er affholdt, uden enten at være blevet bevilget ved Finantsloven, eller ved nogen senere Tillægsbevillingslov godkendt; er nu denne Udgift af en saadan Beskaffenhed, at vi kunne lade den passere? og saa siger jeg, at vi have ladet mange Udgifter passere, ved hvilke man kunde gjøre stærkere Indvendinger, end ved den heromhandlede. Jeg billiger ikke Udgiften, jeg finder, at det er enten for Meget eller for Lidet, men jeg siger, at der efter Alt, hvad der dengang forelaa, vel kunde være Spørgsmaal om, at det kunde være hensigtsmæssigt at søge Autoriteterne deroppe besyttede imod Skandale, og det kunde en saadan Bøgt gjøre; den kunde være af uberegnelig Indflydelse paa Tilstanden paa Den. Jeg siger altsaa: Her er en Udgift, der vel skal de-libereres, men skal passere ligesaa vist og ligesaa fuldt som mangfoldige Udgifter, hvis Hensigtsmæssighed for mig idetmindste staaer meget mere tvivlsomt, skjøndt jeg ogsaa ved denne har Tvivl.

Formanden: Under Forudsætning af Thingets Samtykke skal jeg give den 2den Landsthingsmand for 1ste Kred (Besfely) Ordet. (Lehmann: Ja, til en kort Bemærkning.)

Besfely: Jeg skal, forsaavidt den ærede Ordfører mener, at jeg kun bør have Ordet til en kort Bemærkning, haabe, at dog det ærede Thing vil tillade, at jeg maafee taler noget længe, i Betragtning af, at jeg ikke saa ofte som min ærede Ven kan henvende mig med Bemærkninger til den ærede Forsamling. Jeg skal med Hensyn til, at den meget ærede Minister sluttede med, at dersom man ikke stillede sig klart for Die, hvad der skulde stee i Kraft af en Beslutning, som man her fastede, vilde man votere iblinde, — gjøre op-

mærksom paa, at den meget ærede Minister vil, hvis jeg ikke feiler, finde det besvaret i de Dittringer, som den ærede Ordfører først fremsatte, idet han yttrede, at, efterat Beslutningen var taget, kunde der anlægges en Rigsretsaction; thi Spørgsmaalet om en Rigsretsactions Anlæggelse henhører ikke til Landsthinget, men til Folkethinget. Naar den ærede Ordfører har fremsat nogle constitutionelle Anstuelser om Forholdet imellem Kronen og Kronens Ministre, da forekommer det mig, at de staae i Strid med dem, man sædvanligvis hører udtale fra den ærede Ordfører. Han vil have Forholdet betragtet, om han saa maatte sige, som et Familieforhold, hvortil Landsthinget ikke havde at indblande sig, og naar der blev fremlagt et Lovforslag for Landsthinget, da, sagde han, havde det ikke at undersøge, om vedkommende Minister har indhentet Hans Majestæts Samtykke og holdt Conference med de øvrige Ministre. Jeg skal i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at, saavidt mig bekjendt, stee Fremlæggelsen af Lovforslag her paa Rigsdagen — og jeg troer, at den meget ærede Indenrigsminister nøiagtig overholder det — aldrig, uden at vedkommende Minister begynder med de Ord: Efter Hans Majestæts Befaling har jeg her ved o. s. v. Deri ligger Svaret paa, at i Almindelighed har Thinget aldeles ikke at undersøge, om der er Anledning for Thinget til at optaase Spørgsmaal, om Hans Majestæts Samtykke er givet til de Lovforslag, der fremlægges. Her er Forholdet af en ganske anden Natur. Det er godtgjort for Landsthinget, indrømmet af Alle, at Hans Majestæts Samtykke ikke er indhentet, at Foranstaltningen ikke var forelagt til Hans Majestæts Sanction, og det er derfor, at jeg troer, at man ikke i dette Forhold kan gaae frem efter den ærede Ordførers Mening, og jeg maa vedblivende gjøre opmærksom paa, at det er et constitutionelt Spørgsmaal, som her foreligger, og som jeg troer, det ikke vil være hensigtsmæssigt for den meget ærede Forsamling at afgjøre ved en blot Udtalelse.

Ordføreren: Jeg vilde blot med Hensyn til den eventuelle Afstemning gjøre opmærks-